

meg. A kéziratot e hó
 mitzer Irén. Ami min-
 nyben benne foglaltatik,
 n való közlésre. Ilyen a
 jó hajdani regé. Akiben
 azt nem kell buzdi-
 legjelesebb porcellán-
 Zsolnayé Pécssett s a
 ben. Ezeknek az egész
 k van. — *Több levél-*

ETÉS.

et azért nem vehetem
 küldeménye rongyos
 le szintén ezt az illem-
 K. A. és G. írásai ha-

rusággal fogom köve-
 st és *tisztességes* alakot.
 szép írásra nézve, ami
 , enyhébb vagyok

F. b.

nyiség.

enyhítéséről van szó:
 em is várjátok, hogy
 isra — önkényt járul-
 oltárához és közületek
 szerint, de mindnyájan
 vével igyekeztek segí-
 özvetítésre.

k, hova mennyit szán-

vízárak és tüzek pusz-
 sok vidékén: ezek felé
 ásainkkal — s így.
 és fázó gyermekek
 sokat — gyűjtésem
 ékek nyomorának eny-

allottak gyámolítá-
 er Leona 1 frt 50 kr.

Nemzet» ezimü napi

nyen a kegyes ada-

Forgó bácsi.

sz., Athenaeum épület.
 ulat Budapesten.

GYÓGYULÁSBAN. (Lásd a 253. lapon.)

XXXIV kötet, 16 szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. április 15-én.

A SZÜRKE HÁZ.

— Elbeszélés számos képpel —

(Folytatás.)

NÉNI levezette őket a földszintre egy tágas szobába, melyben csak kevés butor volt. Az ablakok és egy ajtó is a kertre nyitlak, a falnál pedig egy ódon szekrény állt.

— Ebben a szobában játszhattok, ha esős idő lesz, itt van hely bőven és nem zavartok senkit. Aztán látjátok ezt szekrényt? Ez nyitva van s benne négy zárt fiókot találtok, melyeknek apró hasadékaik vannak. Négyen vagytok, négy hasadék van, mindegyikre ráírva, melyik kié. Ez pedig arra való, hogy ha valami kívánságotok van, írjátok fel egy darab papirosra és dobjátok a levelet a hasadékba. Mert engem keveset fogtok látni, nekem nagyon sok a dolgom, ezen a postán azonban mindig megtudhatom, mi a kívánságotok. És még csak azt mondom, hogy mind-egyiteknek csak addig lesz itt postafiókja, a meddig viseletével meg lesznek elégedve. A ki ellen nagy kifogásom lesz, az elveszti a fiókját.

Ez nagyon tetszett a testvéreknek, mert ez valami különös és szokatlan volt; legalább törhették a fejüket, mit irjanak, hogy legyen mit a postára tenni. Hanem az első napokban épenséggel semmit sem találtak, sőt nem is kerestek, mert bőven találtak másféle szórakozást. Alig telt két-három nap, már egészen otthonosan érezték magukat a szép falusi helyen s alig-alig jutott eszökbe városi otthonuk; mindent szebbnek, kedvesebbnek találtak itt a szép szabad természetben.

Még Rudi is annyira meg volt elégedve, hogy az első héten igazán eszébe sem jutott semmi csintalankodás. Gyönyörű idő járt, naphosszat kint sétálhattak a közeli mezőn s teljes szabadságuk volt, mert Teréz néni csak igen kevés dologtól tiltotta el őket. Egyik tilalom az volt, hogy nem szabad soha olyan távolra menni, a honnan a ház nem látszik, tehát a dombon tulra sem. De hát ezt könnyű volt megtartani, mert így is marad elég hely sétára és szaladgálásra. Csak Matild kisasszony nem volt egészen nyugodt, mert nem bizott benne, hogy sokáig meg lehessenek baj nélkül. Aggódott is folytonosan és nem engedett magának pihenőt, hanem reggeltől estig szemmel tartotta növendékeit, hogy valami bajba ne keveredjenek. Ez pedig nem volt könnyű dolog, mikor most annyi felé kalandoztak. Még talán könnyebb volt otthon, mikor szépen együtt ültek a szobában.

Egy derüs napon a délutáni órákban kint sétáltak a mezőn s a nevelőnő egy árnyas fasor alatt járkálva olvasgatott, míg a gyermekek a mezőn pillangót kergettek. Most épen nem lehetett semmi bajtól tartani s Matild kisasszony egészen elmélyedt az olvasmányába, mikor hirtelen egy ismeretlen, rikácsoló hang riasztotta fel. Egészen közéről szólította meg valaki s a mint ránézett erre a valakire, majdhogy nagyot nem nevetett.

Furcsa figura ember állt ott mellette, soha nem látott öltözetben. Már legalább élő ember olyan ruhát nem viselt, legföljebb régi képeken lehetett affélét lepingálva látni. De öreg lehetett is az az ember, mert törődötten botra támaszkodva járt,

arcza sárga, ránczos volt s hosszú haja egészen őszén omlott alá. Csak a szeme volt még élénk. Illedelmesen köszönt (Lásd a képet a 244. lapon.) és így szólt:

— Kedves kisasszony, nagyon örvendek, hogy szerencsém van találkozhatni.. Persze nem ismer, tehát bemutatom magamat. Én Szelei Ferencz vagyok, a vén Szelei, a szürke ház gazdája, a szürke ember, a mint csufolnak, mert szürke a ruhám, szürke vagyok magam és szürke a házam. Látja amott a domb tetején a házacskámat? No persze, nem épen kicsi, kastélynak nevezik itt a környéken, de az mindegy; az a fő, hogy nagyon jó helyen áll, minden oldalról belátni a vidéket.

— Valóban szép helyen fekszik, felelé Matild kisasszony mosolyogva.

— No, csak ne nevéssen rajta, nem akarok én azzal dicsekedni. Nem is azt akartam én elmondani, hanem azt, hogy Teréz hugomtól hallottam, milyen kedves vendégeket vár... mert Teréz nekem közel rokonom, s a kit ő szeret, azokat én is szeretem. Így hát szeretnem kell ezeket a gyerekeket is.

— Meg is érdeklik... jó gyerekek, ha van is holmi kis hibájok.

— Tudom, hogy van, azt is tudom, mennyi baj van velök és mennyire aggódik Matild kisasszony, képes lesz-e őket ép kézláb hazavinni. No, hát én épen ebben akarnám segíteni. Én nagyon szeretem a gyermekeket, szerettem az atyjokat is, a kit mint kis fiut ismertem... oh én már akkor is a vén, szürke ember voltam. Sétáljunk csak erre tovább, majd elmondok valamit.

— Igen, de nem mehetünk messzire, mert akkor nem látom a gyerekeket...

— Annak pedig ők nagyon fognak örvendeni... hehe! Ismerem én a kis gonoszokat: szeretik, ha nincs, a ki szemmel tartja őket. De csak ne féljen semmitől, mikor engem lát. Nem lesz semmi baj.

A vén szürke ember oly határozottan mondta ezt, hogy a nevelő nő akaratlanul is teljesen megbizott benne és odább sétáltak.

Mikor este felé mindnyájan együtt voltak ismét a házban, Matild kisasszony szokatlanul nyugodt és vidám volt. Épenséggel nem nézegetett minduntalan a gyerekek után és a vacsoránál sem mondogatta, mint máskor: »Szidike, ülj egyenest!« »Rudi ne tömd ugy tele a szádat!« »Benzike, ne harangozz a lábaddal!« Ellenkezőleg, nagyon nyugodtan és vigan vacsorált és beszélgetett a néivel, de egy szót sem szólt arról, hogy a szürke ház urával találkozott.

Másnap reggel egy kis szél fujt s Szidike és Benzike beszorultak abba a nagy szobába, melyet a néni ilyen időkre kijelölt.

— Tudod mit, Benzike? Irjunk levelet mamácskának. Itt van a kis postaládánk, abba bele tesszük. Még ugy sem irtunk, mióta itt vagyunk.

— Nagyon jó lesz. És gondold, hogy csakugyan lesz valami haszna, ha írunk és odatesszük a levelet? Megkapjuk, amit kérünk?

— Persze! Ámbár én... én nem kérek semmit... mert nem is tudnék mit.

Hozzá fogtak az íráshoz. Nagy munka volt ez nekik, mert hát az írás

mesterségével még nem barátkoztak meg valami nagyon. De valahogy mégis csak elkészültek s Szidike mindjárt fel is olvasta, mit irt. A levele pedig így szólt:

»Kedves drága jó mamácskám! Én meg Benczi nagyon szeretünk itt lenni a jó Teréz néninél, nincsen semmi bajunk, nagyon jó dolgunk van, én még egyszer sem hültem meg, Benczi sem volt beteg, csakhogy nagyon szeretnénk már látni titeket, kedves mamácska és kedves apácska. Jól viseljük magunkat és ezzel maradok szerető leányod Szidike.«

Benczike megvetőleg vonogatta a vállát.

— No ugyan, ez is levél? Hisz ez nem is levél. Ha az ember levelet ír, azért írja, mert akar valamit. Én egészen mást írok ám; én mindenfélét kérek; apácska mindjárt tudni fogja, miért írok.

És büszkén felolvasta a maga levelét, melyben ez volt írva:

»Kedves apácska! Én eddig nagyon jó voltam, Matild kisasszony nem büntetett meg egyszer sem és Rudi azt mondja, hogy jutalmat is érdemelnék. Nagyon szeretnék egy új lapdát, meg egy szép kis tollkést, meg egy nagy, igen nagy sárkányt, meg aztán egy valóságos eleven lovacskát, mert itt lehet ám lovagolni,

van a mezőn elég hely. Egyébre most nincs szükségem s ezzel maradok szerető fiad Benczi.«

De ez a levél meg Szidikének nem tetszett.

— Oh, ez nem szép, ez olyan, mintha csak azért írnl, hogy kapj valamit. Én nem kérek semmit, pedig szükségem volna egy kis ollóra, mert otthon felejtettem az ollócskámát s most mindig kölcsön kell kérni Krisztinától.

— Látszik, hogy ügyetlen vagy. No beírom én a magam levelébe a te kívánságodat is.

Be is írta, hogy »Szidikének egy ollócskára volna szüksége, de röstelli kérni.«

Kinyitották a szekrényt (Lásd a képet a 245. lapon.) s bedobták a leveleket, teljes meggyőződéssel, hogy azok onnan eljutnak a mamáékhoz. És el is jutottak. De valami

..ILLEDELMESÉN KÖSZÖNT.
(Lásd a 243. lapon.)

furcsa dolog is történt: Szidike harmadnap reggel egy szép kis ollócskát talált az ágya melletti asztalkán, papirosba göngyölve, melyre rá volt írva: »Szidikének.« Most már Benczike is várta, hogy mindjárt megérkezik az ő lapdája, tollkése, sárkánya, de még az eleven lovacska is. De biz ezt hiába várta, nem érkezett semmi. Talán az ő levele el is veszett a postán. Hanem az volt a furcsa, hogy

hely. Egyébre most
zzel maradok szerető

meg Szidikének nem

szép, ez olyan, mintha
gy kapj valamit. Én
pedig szükségem volna
otthon felejttem az
mindig kölcsön kell
kérni Krisztinától.

— Látszik, hogy
ügyetlen vagy. No be-
írom én a magam le-
velébe a te kívánsá-
godat is.

Be is írta, hogy
»Szidikének egy ol-
lócskára volna szük-
sége, de röstellí
kérni.«

Kinyitották a szek-
rényt (Lásd a képet a
245. lapon.) s bedob-
ták a leveleket, teljes
meggyőződéssel, hogy
azok onnan eljutnak
a mamáékhoz. És el is
jutottak. De valami
t: Szidike harmad-
tis ollócskát talált az
rán, papirosba gön-
írva: »Szidikének.«
s várta, hogy mind-
ő lapdája, tollkése,
eleven lovacska is.
várta, nem érkezett
vele el is vészett a
olt a furcsa, hogy

Krisztinának, a ki nem is kért, szintén
érkezett valami. Mikor Szidike és Ben-
czike eldicsekedtek, hogy levelet írtak,
Krisztina felsóhajtott:

— Én is írok... de ugy sajnálom!..

Mielőtt ide indultunk, vettem egy pár szép
levélpapiroost, melyre nefelejts virág volt
nyomtatva... ezen akartam a jó mamács-
kának írni; mindjárt tudta volna, hogy
mindig gondolok reá, nem felejttem, mit
ígértem. Ez otthon a
pakolásnál valahogy
elhányódott, nem hoz-
tam el, most nincs
ilyen kedves levélpa-
pirosom.

De harmadnapmár
ott volt asztalkáján
egy csomó olyan
kedves levélpapiros.
Szinte azt hitte Krisz-
tina, hogy valami tün-
dér keze van a do-
logban. De akárhogy
volt, mindjárt hozzá
fogott ő is és ezt írta:

»Drága jó szüleim!

Nagyon jól és kelle-
mesen élünk itt a

kedves Teréz néninél, aki olyan jó hoz-
zánk, hogy semmi kívánságunk sem volna,
ha ti nem volnátok olyan messze tőlünk.
A ház nagyon szép és a vidék is olyan
gyönyörű! Sokat sétálunk, szaladgálunk
a mezőn, de tanulni bizony, megvallom,
nem igen sokat tanulunk; hanem ezt Ma-
tild kisaszszony így engedi, hát gondolom,
hogy nem nagy hiba. Szidike és Benczike
igen jól megvannak, Rudi is hiven tartja a

szavát, nem is volt még semmi legkisebb
baj. De itt nem is lehet, mikor oly kelle-
mesen élhetünk. Itt igazán mindenki
kénytelen jónak és boldognak lenni és
remélem, a nénike is csak jót fog rólunk
mondani. Ölel és csókol szivből szerető
leányotok *Krisztina.*«

Ez a levél is elment és a mikor ez
a három levél a kis postaládákba került,
csakugyan minden úgy volt, a mint a
levelek mondották.
De hát bizony, ha
szomorú is, úgy van
az, hogy néha nem
tart sokáig az, ami
jó, sőt éppen a mikor
dicsekszik vele az
ember, akkor fordul
roszra.

Rudi barátunk egy
egész hétig hűségesen
megtartotta, amit a
mamának ígért. Meg
akarta ő azt tartani
még azután is, csak-
hogy ez már kissé ne-
hezebb volt. Mert az
első héten mindennap
talált valami ujat, ér-

dekeset, úgy hogy rá sem ért holmi tilos
dologra gondolni. De egy hét alatt igen
alaposan kikutatta a környéket, ismert
minden zugot és mert ismerte, már
nem is találta olyan mulatságosnak, ha-
nem törni kezdte a fejét, hogy mit talál-
hatna ujat, érdekeset? A legelső az volt,
hogy fölment a ház mögött emelkedő
dombra és a tulsó oldalon megpillantotta
a szép nagy tavat.

... KINYITOTTÁK A SZEKRENYT.

(Lásd a 244. lapon.)

— Jaj de szép! Sokkal szebb ezen az oldalon minden. És itt még nem is jártunk, ide nem is mehetiünk, mert a domb miatt nem látni a házra. A néni azt mondta, hogy csak odáig szabad menni, a meddig a házat látni. No már szeretném tudni, mire való az ilyen feltétel? Bizonyosan azért mondta, mert fél, hogy eltévedünk... de már ugyan mi baj lehetne, ha oda sétálnánk ahoz a szép tóhoz? Hiszen itt van az út... egyenesen odavezet, el sem lehet tévedni.

És amit egyszer Rudi bevett a fejébe, az nem egykönnyen párolgott ki onnan. Most már unalmasnak talált mindent a ház körül, nem lelte örömét semmiben, csak azon járt az esze, hogy ott annak a szép tónak a partján milyen kellemes volna járkálni. Messziről is lehetett látni, hogy lejtős, homokos a tó partja, egy kis darabon be is lehetne gázolni a vízbe, az nagyon pompás volna. Mert épen forró nyári napok kezdtek járni.

— El is megyek én oda, gondolá. Szeretném tudni, mért ne mennék? Az csak afféle piczi babáknak való ijesztgetés, hogy ne menjenek messzire, mert eltévednek. Még ma elmegyek és elhivom Szidikét meg Benczikét is. Unalmas volna ott egyedül bolyonganom.

Mindjárt föl is kereste a két kis testvért és tudtokra adta, milyen gyönyörű helyet fődözött fel.

— Induljunk mindjárt! mondá sürgetőleg.

Benczike kételkedve nézett Szidikére, ez pedig habozva mondá:

— Igen, de az már olyan hely, a hová a néni nem enged mennünk.

— Előre tudtam, hogy ezt fogod fölvetni. No, leányokkal soha sem lehet boldogulni. Hát csak maradj itthon, én meg Benczike majd elmegyünk. Tudom, Benczike nem olyan gyáva, ő el mer jönni oda, a hová én megyek.

Már ilyen szavak után hogy ne lett volna Benczike bátor! Büszkén ki egyenesedett és elszántan mondá:

— Természetes hogy megyek. Már hogy ne mennék? Induljunk!

Indultak is és alig voltak harmincz lépésnyire, már szaladt utánuk Szidike is.

— Megálljatok no! Megyek én is!

Megvárták és aztán mentek együtt. A tó nem volt olyan közel, mint a domb tetejéről látszott, a kanyargó gyaloguton eltartott jó félóráig, mig oda értek. A nap forrón tüzött s szinte csorgott rólok a veríték, mire célhoz jutottak.

— Tudom én, mi lesz most jó! szólt Rudi. Levetjük a cipőnket, harisnyánkat és bemegyünk a vízbe. Ne féljete, nem mély... látjátok, szépen lejtősen megy a homokos fenéke. Milyen pompás lesz ott lubiczkolni.

Erre csakugyan nagy kedve volt Benczikének is, de még Szidikének is. Gyorsan levetették a cipőiket, harisnyáikat odarakták egy nagy kőre, mely a víz szélén állt, aztán felgyürték a ruháikat térden fölül és bepacsoltak a vízbe. Roppant kedves és kellemes volt ez. A tó fenéke puha homok volt s jó darabon be lehetett az egyik irányban menni úgy, hogy a víz nem ért térden fölül. Dicsérték is mindnyájan Rudi pompás gondolatát.

(Folytatása következik.)

LÓRIKA LECZKÉJE.

— Beszélyke. —

IVOGATÓLAG mosolygott odakint a nap. A fák lombja fakadozott, a mint a meleg napsugár előzőlöttte, a madarak pedig örömtől eltelve zengtek az ágakon hálát a Teremtőnek, ki újra olyan gyönyörű tavaszt küldött a földre. Fű, fa, ember, állat örült neki, de bizonyosan senki sem annyira, mint azok az iskolás gyerekek, a kik most ismét elő szedhették a lapdát, mely ősz óta oly nagyot pihent. Most már újra lehet szaladgálni, kergetőzni, lapdával egymást hátba vágni és hozzá nagyokat kacagni.

Hangzott is fel az udvarról egyre másra a vig nevetés. Elek már jó ideje lapdázott a szomszédék Ferijével és a mamának nem volt ellene semmi kifogása. Nem is lehetett, mert Elek ügyes és pontos fiu volt. A mint az iskolából hazatért, még csak szóba sem állt senkivel, hanem félrevonult egy csöndes zugocskába és megtanulta a leczkét, aztán leült az asztalához és megírta a dolgozatát. Mikor pedig készen volt, jelentette a mamának, a ki szigoruan ügyelt a gyerekek dolgaira.

— Jól van, fiacskám, most már mehatsz játszani.

Ment is Elek, mig Lórika ott maradt a szobában. Neki ugyan még fél annyi tanulni valója sem volt mint Eleknek, de mégsem készült el annyi idő alatt. Most meg már hogy tudjon tanulni, mikor az udvarról a mulatozó fiuk lármája hallatszik be! Ezután meg olyan unalmas leczkére is került épen a sor. A földrajz-

ból kell a tengereket tanulni... hogy hol van a Vörös tenger, meg a Fekete tenger. Tessék ezt a térképen, kikutatni!

— Már micsoda ostobaság ez... vörös tenger! Már hogy lehetne vörös? Talán csak nincs málnaléből vagy ribizliszószból!... A másik meg Fekete tenger... talán bizony tinta van benne! Nem látok én itt a térképen se vöröset, se feketét... nem is keresem!

És félredobta a könyvet is, a térképet is.

— Már megtanultad? kérdé a mama. Megtaláltad, hol vannak azok a tengerek?

— Dehogyan találtam! Talán nincs is ott egyik sem.

— Már hogy ne volna? Csak keresd szépen.

— De most már nem bírom tovább keresni... inkább szeretnék lapdázni.

— Előbb a dolgot végezd, aztán gondold mulatságra. Addig ne tedd félre a könyvet, mig meg nem tanultad a leczkét.

A mama kiment, de Lórika nem vette újra elő a könyvet.

— No bizony, mintha az nem mindig volna, akár most kutatom ki azt a vörös, vagy zöld vagy micsoda tengert, akár később!

És kiosont, előkereste lapda verőjét s leszaladt a fiukhoz, kik javában benne voltak a játékban.

— No, én is itt vagyok! kiáltá Elek felé.

— Látom. Hát aztán?

— Én is akarok veletek lapdázni.

— Most nem lehet... fogadtunk Ferivel... százszor kell elkapni a lap-

dát... a ki eközben kevesebbszer ejti el, az győz... huszonöt... huszonhat...

— No jó, hát megvárom. De ha elvégzitek, akkor hármásban játszunk.

— Majd meglátjuk... Ohó, Feri, most kétszer ejtetted el...

— Oh persze... csak egyszer...

— De kétszer... Tesék! Most meg van zavarva a játék.

— Kezdjük előlről.

— Jól van, kezdjük előlről.

És elkezdtek előlről, Lórika pedig oda támaszkodott a falhoz és nézte. Ez nem volt valami nagy mulatság. Ujra meg újra közbe-közbe szólott, de a fiuk most már óvatosabbak voltak, nem engedték magukat zavarni, nehogy ismét eltévesszék a számítást.

— Jaj, hiszen már nemcsak százig vagytok, hanem talán ezerig is, türelmetlenkedék Lórika.

A fiuk talán nem is hallották, mert rá sem hederítettek, úgy hogy Lórika bosszusan és hangosan kiáltá:

— Ti ugyancsak gomba és rosz fiuk vagytok, mondhatom. Eljátszotok itt estig is, engem itt hagytok hiába várni.

Ezt meghallotta Elek.

— Mi az? Vársz valamire?

— Györyörü kérdés! vagy tizedszer

TAVASZI ESŐ.

— Találós rímekben. — *)

Eszik eső karikába

A halomra, a

Ágat-bokrot hajlja a szél,

Össze sűg a virág,

Akik nem véd bő ernyője,

Ugy menekedik

Hogy szoknyácskáját felhajlja,

S állnak hármacskán

Madárka is haza repül

Sádrax eresz alá

*) Az összetett mássalhangzók es, és,

gy, ly, ny, sz, ty, sz — egy betű számba

mennek.

— Nagyon helyes kérdés, hangzott ekkor Lórika feje fölött az ablakból. És te bizonyosan nem tennél ilyet, hanem

Lórika fülig vörös lett, mert a mama volt az, aki így szólott. A fiuk nem igen értették, mire gondol a mama, de Lórika nagyon jól értette. És ha most a mama tovább is szól, milyen szégyen lesz az a szomszédék Ferije előtt! Elviszi a híret, nevetni, csufolni fogják.

— Oh, az a borzasztó kék meg zöld... az az fehér... nem... vörös meg fekete tenger... Már látom, hogy előbb azokat kell ki-kutatnom, csak azután jöhetnek ki játszani.

Beszaladt a szobába és újra elővette a könyvet, térképet. Kereste, kutatta és néhány perc múlva rátalált a fekete tengerre.

— No, az egyik itt van. Feketének ugyan nem fekete, de rá van írva... No, most keressük a vöröset.

Már ez tovább tartott s a mama bejött, de Lórika még mindig közel sem járt a vörös tengerhez.

— Hogyan? Ismét tanulsz? Azt hittem, már rég tudod, hiszen már lent voltál a fiuknál.

— Oh, kedves mama... bocsáss meg... szófogatlan voltam, de megbántam. Hanem most elvégzem a

leczkémet és aztán kimehetek, ugy-e?

— Természetesen!

szólok. Hát szép dolog az, ha valaki föl sem veszi, mit mondanak neki?

pontosan megteszed, amit neked mondanak, ugy-e?

Lórika tehát kutatta tovább azt a gonosz vörös tengert, mely messze lent Afrika és Ázsia közt bujt el. Végre nagy sokára rátalált.

— Na, csakhogy megvan! Sietek a mamához és megmutatom neki, hogy már tudom.

Rendben is volt a dolog s most már nyugodt lelkiismerettel indulhatott kifelé. De épen az ajtóban találkozott Elekkel, ki nekipirulva, kissé fáradtan jött befelé.

— Érettem jöttél, ugy-e? kérde Lórika. Most már én is mehetek lapdázni.

— Oh dehogy! Mára elég volt. Már esteledik is. Ha ott lettél volna, játszhattunk volna együtt, de most már nem fogok újra bele. Feri már haza is ment.

Lórika majdnem sirva fakadt. A mama pedig mogszólalt:

— Eleknek igaza van, elég volt s ha részt akartál a játékból, iparkodnod kellett volna, hogy idején ott lehess. De elfecsérelted az időt azzal, hogy kelletlenül fogtál a dolgozhoz, huztad-halasztottad, abba hagytad, újra kezdted s magad magadat megbüntetted.

Lórika nagyot sóhajtott, mert az bizony ugy volt, de többször aztán nem is történt, mert ezentul szaporán látott dolgaihoz s ép ezért soha sem késett el a játékból sem.

KÉPREJTVÉNYEK.

I.

II.

A HÁROM KEDVENCZ

vagy

Sok a jóból is megárt.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Képpel a 252 lapon.)

MINDJÁRT ebéd után a kis Iduska így szólt a bábujához:

— Mit gondolsz, Viczuska, hátha kimennénk a kertbe játszani? Ugy-e jó lesz?

A Viczuska egy árva szóval sem mondta, hogy nem lesz jó. Így hát bizonyosan ő is azt gondolta, hogy jó lesz és csak azért sem mondta meg, mert nem igen szokott beszélgetni, mindig bele nyugodott abba, amit Iduska akart.

Már éppen ölbe akarta venni a Viczát Iduska, mikor megpillantotta a sarokban Pupit, az elkényeztetett kis ebescskét, a ki szintén kedves játszó pajtása volt Iduskának.

— Pupi, gyere sétálni!

De Pupi, ugy látszik, másképp gondolkozott. Puha vánkosan heverészve, épen arról álmodozott, hogy pirosra sült csirke-czombot kap, azt fogja megenni. Ez pedig olyan kellemetes foglalkozás, hogy még álmodni is nagyon szép róla. Ezért tehát Pupi csak ugy félszemmel pislantott föl, aztán morgott valamit, ami azt jelentette:

— Én most bizony nem mozdulok. Hagyj békében, a mig megeszem a csirke-czombomat. Azután majd nem bánom.

Csakhogy Iduska ahhoz volt szokva, hogy az ő kedvencei azt tegyék, amit ő akar.

— Ejnye lusta Pupija! Hát nem akarsz jönni? Csak azért is jösz.

Fölkapta, de a kis kutya hatalmasan kapálózott mind a négy lábával, a kis leány alig bírta megtartani.

— Hm! Így nem jó lesz. Hogy vigyem ki Viczuskát? Pedig most már csak azért is kiviszem mindnyájokat. Nem fogok tán egymagam ott ögyelegni a Viczuskával! Megállj csak gonosz Pupi, mindjárt kifogok én rajtad.

Ki is fogott és szegény Pupit ugyan csak bántotta, hogy szép szerivel nem engedelmeskedett. A szép álmának a pompás csirkecizombról már ugy is vége volt. És mit ki nem talált az a hamis Iduska! Egy üres kis bőrtáskát látott a sarokban, azt szedte elő és Pupi egyszerre csak azon vette magát észre, hogy nyakig a táskában van, csak épen hogy a feje látszott ki. Nem volt ez semmiképen inyére, morgott is haragosan, de hát ez nem használt. Most már nem is rugdalózhatott, mert be volt szorítva a táskába.

Iduska pedig elégedetten nevetett.

— Így ni! Most már félkézzel is bírok veled, csunya Pupi. Másik kezembe a Viczuskát veszem. Ohó! Hát a kis cziczám! Annak is velünk kell jönnie, hogy mindnyájan együtt legyünk.

A kis fehér czicza az asztal alatt játszott egy gombolyaggal, de abba hagyta, mikor Iduska hívta. Engedelmesebb volt, mint a Pupi kutya, mert ugy tapasztalta, hogy jól jár vele, jutalmul jó tejecskét kap vagy más kedvére való csemegét. Azután meg az Iduska egyik czipőjének a szalagja kioldozva huzódott a földön, azt fogdosni nagyon kedves mulatság volt

a cziczuskának. Ezért hát készségesen követte kis urnőjét.

— Így ni! Most már aztán jól fogok mulatni. Ott lesz a Viczuska, a cziczuska, meg a kutyuska, majd vigan leszünk. Ugy-e?

A Vicza most sem felelt, a czicza sem felelt, csak az elégedetlen Pupi morgott valamit a táskában. Ugy vélem, azt morogta:

— Elég volna bizony egyikünk is, mit czipelsz mindhármunkat?

Iduska hallotta, de nem értette meg vagy talán nem akarta megérteni, ámbátor azt ki lehetett találni, hogy Pupi nincs megelégedve. Csakhogy azzal Iduska nem törődött, mert az volt a fő, hogy ő maga legyen megelégedve. Ő pedig meg volt, mert össze tudta szedni valamennyi kedvenczét.

A lépcsőn kissé bajos volt lemennie, mert ugy tele volt a keze, hogy alig tudott a lába elé nézni. De valamiképp mégis szerencsésen lejutott (Lásd a képet a 252. lapon.) és biztatta kedvenceit:

— Mindjárt kint leszünk, csak ne nyugtalankodjatok. Keresek valami szép helyecskét a kertben.

A kertben sok szép helyecske volt s Iduska egyiktől a másikhoz vándorolt, ami kivált Pupinak nagyon nem volt inyére, mert ha már egyszer kint volt, szeretett volna a maga lábán járni. Nagy sokára azonban Iduska mégis megállapodott egy lócánál.

— Itt jó lesz. Itt fogsz ülni, Viczuska; itt nem pörzsöl meg a nap. Ugorj fel ide hozzá cziczuska, így! Most már aztán te is kibujhatsz, Pupi. Itt fogunk ülni mind-

Lórika tehát kutatta tovább azt a gonosz vörös tengert, mely messze lent Afrika és Ázsia közt bujt el. Végre nagy sokára rátalált.

— Na, csakhogy megvan! Sietek a mamához és megmutatom neki, hogy már tudom.

Rendben is volt a dolog s most már nyugodt lelkiismerettel indulhatott kifelé. De épen az ajtóban találkozott Elekkel, ki nekipirulva, kissé fáradtan jött befelé.

— Érettem jöttél, ugy-e? kérde Lórika. Most már én is mehetek lapdázni.

— Oh dehogy! Mára elég volt. Már esteledik is. Ha ott lettél volna, játszhattunk volna együtt, de most már nem fogok újra bele. Feri már haza is ment.

Lórika majdnem sirva fakadt. A mama pedig mogszólalt:

— Eleknek igaza van, elég volt s ha részt akartál a játékból, iparkodnod kellett volna, hogy idején ott lehess. De elfecsérelted az időt azzal, hogy kelletlenül fogtál a dolgodhoz, huztad-halasztottad, abba hagytad, újra kezdted s magad magadat megbüntetted.

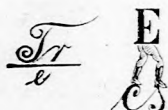
Lórika nagyot sóhajtott, mert az bizony ugy volt, de többször aztán nem is történt, mert ezentul szaporán látott dolgaihoz s ép ezért soha sem késett el a játékból sem.

KÉPREJTVÉNYEK.

I.

II.

A HÁROM KEDVENCZ

vagy

Sok a jóból is megárt.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Képpel a 252 lapon.)

INDJÁRT ebéd után a kis Iduska így szólt a bábujához:

— Mit gondolsz, Viczuska, hátha kimennénk a kertbe játszani? Ugy-e jó lesz?

A Viczuska egy árva szóval sem mondta, hogy nem lesz jó. Így hát bizonyosan ő is azt gondolta, hogy jó lesz és csak azért sem mondta meg, mert nem igen szokott beszélgetni, mindig bele nyugodott abba, amit Iduska akart.

Már éppen ölbe akarta venni a Viczát Iduska, mikor megpillantotta a sarokban Pupit, az elkényeztetett kis ebecskét, a ki szintén kedves játészó pajtása volt Iduskának.

— Pupi, gyere sétálni!

De Pupi, ugy látszik, másképp gondolkozott. Puha vánkósán heverészve, épen arról álmodozott, hogy pirosra sült csirke-czombot kap, azt fogja megenni. Ez pedig olyan kellemetes foglalkozás, hogy még álmodni is nagyon szép róla. Ezért tehát Pupi csak ugy félszeggel pislantott föl, aztán morgott valamit, ami azt jelentette:

— Én most bizony nem mozdulok. Hagyj békében, a mig megeszem a csirke-czombomat. Azután majd nem bánom.

Csakhogy Iduska ahhoz volt szokva, hogy az ő kedvencei azt tegyék, amit ő akar.

akarsz j
Fő
kapálóz
leány a

vigyem
csak azé
fogok t
Viczuska
mindjárn

Ki

csak ba
engedel

pás csir

És mit

Egy üre

azt szed

vette m

van, csa

volt ez

haragos

már ne

szorítva

Id

birok v

a Viczu

czám!

mindny

A
játszott

mikor

mint a

hogy j

kap va

Azután

a szala

azt fog

— Ejnye lusta Pupija! Hát nem akarsz jönni? Csak azért is jössz.

Fölkapta, de a kis kutya hatalmasan kapálózott mind a négy lábával, a kis leány alig bírta megtartani.

— Hm! Így nem jó lesz. Hogy vigyem ki Viczuskát? Pedig most már csak azért is kiviszem mindnyájukat. Nem fogok tán egymagam ott ögyelegni a Viczuskával! Megállj csak gonosz Pupi, mindjárt kifogok én rajtad.

Ki is fogott és szegény Pupit ugyan-csak bántotta, hogy szép szerivel nem engedelmeskedett. A szép álmának a pompás csirkeczombról már úgy is vége volt. És mit ki nem talált az a hamis Iduska! Egy üres kis bőrtáskát látott a sarokban, azt szedte elő és Pupi egyszerre csak azon vette magát észre, hogy nyakig a táskában van, csak épen hogy a feje látszott ki. Nem volt ez semmiképen inyére, morgott is haragosan, de hát ez nem használt. Most már nem is rugdalózhatott, mert be volt szorítva a táskába.

Iduska pedig elégedetten nevetett.

— Így ni! Most már félkézzel is bírok veled, csunya Pupi. Másik kezembe a Viczuskát veszem. Ohó! Hát a kis ciczám! Annak is velünk kell jönnie, hogy mindnyájan együtt legyünk.

A kis fehér cicza az asztal alatt játszott egy gombolyaggal, de abba hagyta, mikor Iduska hívta. Engedelmesebb volt, mint a Pupi kutya, mert úgy tapasztalta, hogy jól jár vele, jutalmul jó tejecskét kap vagy más kedvére való csemegét. Azután meg az Iduska egyik czipőjének a szalagja kioldozva huzódott a földön, azt fogdosni nagyon kedves mulatság volt

a ciczuskának. Ezért hát készségesen követte kis urnőjét.

— Így ni! Most már aztán jól fogok mulatni. Ott lesz a Viczuska, a ciczuska, meg a kutyuska, majd vigan leszünk. Ugy-e?

A Vicza most sem felelt, a cicza sem felelt, csak az elégedetlen Pupi morgott valamit a táskában. Ugy vélem, azt morogta:

— Elég volna bizony egyikünk is, mit czipelsz mindhármunkat?

Iduska hallotta, de nem értette meg vagy talán nem akarta megérteni, ámbátor azt ki lehetett találni, hogy Pupi nincs megelégedve. Csakhogy azzal Iduska nem törődött, mert az volt a fő, hogy ő maga legyen megelégedve. Ő pedig meg volt, mert össze tudta szedni valamennyi kedvencét.

A lépcsőn kissé bajos volt lemennie, mert úgy tele volt a keze, hogy alig tudott a lába elé nézni. De valamiképp mégis szerencsésen lejutott (Lásd a képet a 252. lapon.) és biztatta kedvenceit:

— Mindjárt kint leszünk, csak ne nyugtalankodjatok. Keresek valami szép helyecskét a kertben.

A kertben sok szép helyecske volt s Iduska egyiktől a másikhoz vándorolt, ami kivált Pupinak nagyon nem volt inyére, mert ha már egyszer kint volt, szeretett volna a maga lábán járni. Nagy sokára azonban Iduska mégis megállapodott egy lócánál.

— Itt jó lesz. Itt fogsz ülni, Viczuska; itt nem pörzsöl meg a nap. Ugorj fel ide hozzá ciczuska, így! Most már aztán te is kibujhatsz, Pupi. Itt fogunk ülni mind-

nyájan a padon... s ha jól viseljük magunkat, kapunk jó ozsonnát.

A Viczuska nem is fészkelődött, hanem szépen ülve maradt, a mint Iduska oda támasztotta. A kis cicza is megelégette a nagy sétát idáig és lefeküdt a Vicza mellé. De Pupi másképp gondolkozott. A táskába összehúzóval, egészen meggémberedtek lábai s hogy végre kiszabadult, nyújtózkodni és mozogni akart. Eközben pedig oldalba ütötte a ciczát, ez meg mérgesen fölugrott és köpködni kezdett feléje.

Már ezt Pupi, amugyis rossz kedvében lévén, nem tűrhette. Különben is csak afféle kutya-macska barátságban élt a ciczával, tehát haragosan káfogva mordult rá, míg Iduska csitítani próbálta őket.

— No, mi ez már? Maradhassatok békében!

De a szép szó nem használt, mert a cicza az ugatásra azzal felelt, hogy megkarmolta a Pupi orrát. Egy csöppet sem csodálom, hogy Pupinak ez nem tetszett. Ő meg azzal akart tehát felelni, hogy megharapja a ciczát. Csakhogy a ravasz

cicza ezt előre látta és gyors futásnak eredt. Pupi sem volt rest, hanem utána iramodott s a virágágyak s bokrok közt dühösen kergette.

— Ejnye a gonoszok, bizony még kárt tesznek egymásban! jajgatott Iduska.

Utánok iramodott ő is, és haragosan kergetőztek erre-arra egészen a kert tulsó végeig. Itt a cicza fölkapaszkodott a kerítésre és eltűnt, Pupi pedig, elszalasztván ellenségét,

sarkon fordult és elfutott a majorsági udvar felé, a hol jó pajtásai voltak. Iduska nagy boszusan nem tehetett egyebet, mint hogy visszatért a bábuhoz.

Az az csak oda tért vissza, a hol a Viczát hagyta, mert azt ugyan hiába kereste, nem volt az többé ott.

Kutatta az egész környéken, hasztalan, — a Vicza eltűnt. Elszökött az is? Vagy ellopták? Nem bírta kitalálni. Egészen busan, sirva tért vissza a házba.

Estére haza tért a cicza és megérkezett a Pupi is. Aztán bejött az öreg kertész és hozta a bábút.

— Ott láttam a lóczán, gondoltam, hogy ott felejtette a kisasszonyka, pedig éjjel eső jöhet és akkor szétázik

...SZERENCSESEN LEJUTOTT. (Lásd a 251. lapon.)

a árága bábu. Azért eltettem, mig behozhatom.

Igy hát együtt voltak megint mindnyájan s nem volt más baj, mint hogy a kertí kirándulás nem sikerült, ugy a mint Iduska akarta. Lassanként azonban megvígasztalódott.

— Tudom én már, mit teszek. Máskor nem viszek magammal annyit, hogy ne bírjak velök. Elmulatok egyyel is, mert ugy látom: sok a jóból is megárt.

GYÓGYULÁSBAN.

(Képpel a czimlapon.)

TE JÓ Isten, hála néked! —

Lábadozol Katiczánk.

Elmult kínos betegséged,

Ismét mosolygysz mi ránk.

Mikor a láz gyötörgetett:

Ott voltunk körülted mind;

Sirva néztük, harmat tested

Miként fogy apródonkint.

De már vígan pillantsz körül,

Nem szenvedsz és nem sírsz most:

Jankód tánczán szíved örül,

S czirógatod a czírmost.

A PAPAGÁJ SZÁMÚZÉSE.

— Madármese. —

EGY NAGY tarka papagáj, hogy hogy nem, kiszabadult a kalitkájából.

Egy szép napon nyitva látta a börtöne ajtaját és kibujt.

— Ez már okos dolog, hogy végre kissé tágasabb helyen is mozoghatok. Abban a szűk kalitkában már szinte elfelejtém a repülést.

Ide-oda repkedett s eljutott az ablakhoz. Ekkor volt csak nagy az öröme.

— Nyitva az ablak! No, engem sem látnak itt többet. Végre kedvez a szerencse, visszanyerem a szabadságomat.

Nem is késlekedett sokáig, hanem kirepült és eltűnt. Vigan szállt a mező felé s tele volt örvendező gondolatokkal.

— Ideje is volt, hogy végre megszabaduljak. Már igazán untam azt a rab-ságot. Ilyen fényes tollu, előkelő madár mint én, nem is arra való, hogy raboskodjék. És még szavakat is kellett tanulnom azoktól a gonosz lényektől, a kik fogva tartottak. Pedig még csak szárnyuk sincs, repülni sem tudnak. Mégis azt hiszik, hogy ők különbek, mert ők emberek. Szeretném látni, mit csinálnának, ha olyan szűk kalitkába volnának csukva, mint én voltam. És akárhányszor ott volt közel az asztalon mindenféle jó csemege, de nem férhettem hozzá a kalitka erős rácsától; majd kitört a csőröm, mikor a vasrudat szét akartam harapni... de nem lehetett, mert olyan kéményre csinálják azok a ravasz emberek, hogy még az én csőröm sem bír vele. Pedig a csőröm már csak hatalmas ám! No de mindegy, most már tul vagyok rajta. Szerencsére az a kis Gizike olyan gondatlan volt, hogy nyitva felejtette a kalitkát, mikor ingerkedett velem. Tudom mostanig már kikapott, sir-rí javában. Ugy kell neki!

Szétnézett, merre repüljön.

— Valami szép, kellemes helyet választok, a hol tanyát ütök. Most már szabadon és vigan fogok élni s tudom, nem lesz itt a környéken hozzám hasonló

madár. Én leszek a legkülönb. Majd bámul a sok apró szárnyas jóság!

Sok válogatás után talált egy gyönyörű kis ligetet, melynek közelében virágos mező, azon túl meg kalászos vetés terült el. Itt telepedett le.

Volt nagy csodálkozás, sugás-bugás a környék összes madarai közt, mikor az új lakó megjelent. Fülemlile és pacsirta, fűrjecske és rigó, vadgalamb és varju megbámulták a pompás atyáit, a kihez hasonlót még soha sem láttak ezen a vidéken. Tisztelegtek is mindannyian és igyekeztek megnyerni az előkelő atyafi barátságát.

A papagáj nagyon meg volt ezzel elégedve, de csak természetesnek találta, hogy mindenki hódoljon neki, mikor ő annyival különb. Nagylelkűen megengedte, hogy madár-atyáinak tartsák őt, de csak azok, a kik kedvében járnak. Igyekezett is mindenki, hogy megnyerje a fényes tollu rokon tetszését.

Csakhogy ez nem volt könnyű dolog. Mert a papagáj megvető fitymálással akadékoskodott mindenben, amit látott és hallott. Mikor hajnal hasadtával a dalos kis madarak rázendítettek vig dalukra, a papagáj közbe rikácsolt:

— Ugyan micsoda borzasztó láрма már ez? Talán bizony azt hiszitek, hogy dalolni tudtok? No, köszönöm szépen! Hiszen ez valóságos macskazene. A hányan bele fogtok, mind hamisan énekeltek. A ki valaha hallott szép dalt, annak meg kell futni ez elől a borzasztó sivalkodás elől. Ugyan hagyjátok már abba!

A szegény kis madarak szörnyen megröstelték a dolgot és elhallgattak.

Mert a papagáj olyan nagy és erős volt, hogy nem lett volna tanácsos bele kötni.

De ha még csak az énekek nem tetszett volna neki, hagyján! Bizonyosan jobban érti ő azt. Csakhogy egyéb sem tetszett neki.

A mint a fészkeket építették, a papagáj gunyosan bírálhatta a munkájokat, mindegyikében talált valami hibát.

— Milyen ügyetlenek vagytok! Már hogy lehet ilyen haszontalan kis fészket rakni? Hiszen ebben el nem férnek a kicsinyek. Ez itt meg olyan gyöngö, hogy a legelső szél lefujja. Ez nincs jól kibérelve... ez rossz helyen van, bele esik az eső. Hát te fűrj barátom, micsoda oktalanságot mivelsz, hogy a földre, a fübe rakod a fészket? Hiszen ott mindjárt rátalálnak... agyon tapossák, kifosztják. Jaj, de együgyűek vagytok!

És akármit csináltak, mindenben talált hibát, úgy, hogy mihamar az egész környék madárnépsége már szinte borzongott, ha a papagájt megpillantotta. Egészen elmúlt a kedvök mindentől.

Utoljára már nem tűrhették tovább s nagy gyűlést tartottak. Elhatározták, hogy valamiképp segíteni kell a bajon s a bátor kakuk indítványára meghívták közös ellenségöket, hogy jelenjen meg a gyűlésen.

A papagáj nagyon örült a meghívásnak, mert azt hitte, hogy most királynak fogják kikiáltani. Ugyancsak bámult azonban, mikor megjelenésekor egy csapat erős csőrű varju fogta körül és megmutatta neki, hogy mint vádlott bűnösnek hol kell alázatosan állania.

nagy és erős volt,
 mácsos bele kötni.
 énekök nem tet-
 ján! Bizonyosan
 hogy egyéb sem

ket építgették, a
 gatta a munkájo-
 lt valami hibát.

nek vagytok! Már
 ntalan kis fészket
 el nem férnek a
 yan gyöngé, hogy
 Ez nincs jól kibé-
 van, bele esik az
 m, micsoda okta-
 a földre, a fübe
 szen ott mindjárt
 possák, kifosztják.
 ok!

áltak, mindenben
 mihamar az egész
 már szinte borzon-
 gpillantotta. Egé-
 indentől.

a türhették tovább
 ak. Elhatározták,
 ai kell a bajon s a
 ára meghívták kö-
 jelenjen meg a

örült a meghívás-
 gy most királynak
 csak bámult azon-
 sekor egy csapat
 a körül és megmu-
 vádlott bünösnek
 nia.

— Micsoda? Ti vakmerők! Hogy mertek így bánni velem?

De rögtön abba hagyta a hetvenkedést, mert a varjak sokan voltak s erős csőrükkel úgy megvagdalták, hogy elmúlt a kedve a büszkélkedéstől. Ekkor aztán a kakuk, a kit megválasztottak törvényszéki elnöknek, így szólt:

— Vádlott, felelj a kérdéseimre. Mi itt vígan és boldogan élünk, mignem te ide jöttél és mindenben gáncoskodni kezdted. Csufolsz, hogy nem tudunk se dalolni, se fészket építeni, se járni, se repülni. Ám ezt mondhatod, ha mindebben te különb vagy. Lássuk hát! Építs olyan fészket, nem is nagyobb mint a kis ökörszemé.

A papagáj meghökken. Még csak nem is sejtette, hogyan kell ahhoz hozzá fogni. Zavartan vallotta meg, hogy ehhez nem ért.

— No lám! Tehát halljuk, hogy tudsz énekelni? Szebben-é mint a csalogány?

Ez még veszedelmesebb próba volt. Tudta a papagáj nagyon jól, milyen csufrikácsoló hangja van. Bele sem kezdhet. Lehorgasztotta a fejét.

— Énekelni... azt... azt nem tudok.

— Azt sem! No' s hát lássuk, tudsz-e úgy repülni, mint a fecske vagy a vadgalamb?

Dehogy tudott! Szégyenkezve megvallotta, hogy nem meri megpróbálni. Erre a kakuk kimondta az ítéletet:

— Miután magad megvallottad, hogy mindenben tudatlanabb, ügyetlenebb vagy és csak üres hetvenkedés volt a beszéded,

tehát nem vagy méltó rá, hogy köztünk élj: ezennel számüzünk ligetünkből, mezőinkről és ha ide vissza mernél térni, varju barátaink kegyelem nélkül agyon fognak vagdalni. Most pedig el fognak kísérni a harmadik határig, onnann mehetsz, a merre látsz.

Az ítéletet azonnal végre is hajtották. A varjak közre fogták az elítélt bünöst és nem pihentek, míg a harmadik határig nem jutottak vele. Ott aztán magára hagyták.

A papagáj fáradtan, elbusultan ereszkedett le a földre, azt sem tudta, merre forduljon. Nem vette észre, hogy egy vadász közeledik. Ez megfogta, haza vitte és kalitkába dugta.

Az új kalitka még szűkebb volt, mint a régi. És ezt soha sem felejtették nyitva, a papagáj soha sem szabadult ki többé, hanem élte fogytáig busulhatott, hogy szabadságát mért nem tudta megbecsülni, békességben, barátságban tölteni!

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Lang Francisca. Amit elmesélsz, az egy sajnálatra méltó esemény, de nem történet. Majd ha gyöngéd tehetséged meggyarapodott, jobb is fog téled telleni. — **Bartók Mimike.** A mondat nincs kimerítve. Ki kellett volna abból szedgetni még a következőket is: fém, anya, dara, lik, marad, kar, ir, dér, erény, remény s még egy sereg, no meg Mimike is. Így kibővítve küldjed be újra, persze jobb rimekkel. A megíjtéseddel ha teljesen nem is, de úgy a hogy kíségtetted a te vergődő rimkereső kis olvasó társadat. — **Ullmann testvérek.** Ugy van, amint mondtatok: átdolgozás. A bélyegeket még nem vettem. — **Rosenfeld Samu.** A te versikéid jó felfogásról tanuskodnak, de egyéb érdemök még nincs. — **ifj. Vasziljevits Vazul.** A rövid sorokra aprított próza még nem mehet költemény számba. De maga az egész sem dicsekedik érdekes tartalommal. Mielőtt ilyes kísérletet beküldtök, jó volna megmutatni oly valakinek, aki véleményét

mondván felöle, biztatólag nyilatkozik, vagy lebeszél a beküldésről. — **Tisza Lajos.** Örömmel nézek a látogatás elé. — **Say Győző.** Könnyű dolog az nagyon. — **Veidenfeld Iván.** V. I. kezdőbetűvel sokan tartoznak a »Kis Lap« olvasói közé. Ha magadat tisztának tudod, miért tiltakozol ellene? Van egy magyar példaszó, melyet figyelmedbe ajánlok: »kinek nem inge, ne vegye magára.« — **Büchler Tibor.** Az üzenetírás nem kiténtetés végett történik. Az csak tartozó válasz valamely kérdésre. Csakhogy aztán a kérdés alapos is legyen, s ne olyan, melynek csupán az látszik üres céljának lenni, hogy valaki üzenetet kapva, a nevét nyomtatásban lássa. — **Posztóczky Margit.** A sok levélben sorrendet kell tartanom. Némelyik egy hónapig is elvár türelmesen, míg választ nyer. A m. szám különben felvilágosított, hogy könyvek küldözésével nem foglalkozom. Én csak ajánlom. Megrendelésedet a könyvkereskedőnél tedd; bármelyikhez fordulhatsz közülök az országban. — **Büchler Margit.** Az kegyeleti dolog. Hyenek p. a »Kisfaludy«, »Petőfi«, »Kemény Zsigmond«, »Kölcsy«, »Győry Vilmos Társaság«, a »Thabita-Egylet« stb. A név vagy jelentős jelszó mintegy irányt szab az alatta működőknek. A »Kis Lap egyesület« is tehát a Forgó bácsi tanításainak szellemében igyekezik működni: előadásokat rendez, melyek jóvedelmét jó könyvek beszerzésére, esetleg inségesek támogatására fordítja, felolvasásokat tart a kölcsonös mulattatás és oktatás céljából s így tovább. — **H. V.** Sem levél, sem pénz nem jött. — **Lotter Tinka.** A versed sokkal jobb, mint a milyeneket a veled egykorásuak szoktak hozzám beküldözgetni. Rímei tiszták, s az ismert tavaszi dolgokat hűséges sorban mondja el. Idők multán, úgy sejttem, nem csak közölhetőket, de jókat is fogsz te írni. — **Holub Jenő.** Forgó bácsinak nincs neve napja. De már kérdéset is szíves megemlékezés gyanánt veszem és köszönöm. Irásodat korodhoz képest szépnek mondhatom. — **Kármán Ferencz.** Minden írói munka, a mely a te kedves Szidi néni kezeiből kerül, nyeresége a »Kis Lap«-nak. A »Chimera« is ilyen s hova előbb sorát ejtem. — **Szemző Erzsébet.** Levél ment. — **Lusztig Béla.** Fordításod jó s némi simításokkal meg fog jelenni. — **Valkó Özséb.** A »Forgó bácsi képes könyve« 24 finoman színezett képpel s »Az én kis világom« (szintén Forgó bácsitól) 20 finoman színezett képpel, még Karácsony előtt jelent meg a Singer és Wolfner kiadásában (Andrássy-ut 10 sz.) A nagyobbik könyvnek ára 2 fnt 40 kr., a kisebbiké 1 fnt. Megrendelést ezért az árért elfogad bármely vidéki könyvkereskedés. Azt hiszem, neked és Évikének gyönyörűségtek fog telleni a két szép kötetben. — **Spitzer Ernő.** A te találós

meséd nagyon régi tréfa. — **Matyó Eszti.** **Klein Irma,** **Rivalszky Tádé.** A »Forgó bácsi színháza« megjelent Eggenberger kiadásában (Barátok tere) s utánvétellel is megrendelhető. — **Samassa Aurél.** Tudomásul veszem. — **Jablonszky Jolán.** Ha a szabatos írás általán fontos: rejtvényben, még pedig oly sok szótaguban mint a tied, a legnagyobb pontosság szükséges s szinte pingálni kell a betűt, mert a legkisebb hiba, mint a kártyavárat, az egészet halomra dönti. Mégsem utasítanám vissza közlését, ha a mondat tartalma ellen nem volna alapos kifogásom: Mexikó kétségen kívül szép város, bizonyára a legérdekesebb városa déli Amerikának, de az Egyesült Államok legszebb városának mégsem mondható, mert — hogy csak kettőt említsek — Newyork és San Francisco diszben messze fölülmulják. Ha e megjegyzéseim tekintetbe vételével újból átdolgozol, szívesen közlöm. Kérdésszel a kiadó-hivatalhoz fordulj. Látogatásod elé örömmel nézek. — **Huberth Mariska és Emma.** A szíves megemlékezést köszönöm. Az ügyes rejtvényt a közlendő sorába igittam. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

M. T. levelét, a papiros rojtos széle miatt. — s L. M. levelét meg poczás, nyíratlan voltáért nem vehetem tekintetbe.

Jótekonyság.

A viz- és tüzkárvallottak gyámolítására adakoztak: A Hieronymi és Kövér testvérektől rendezett szini előadás tiszta jóvedelmeképp 5 frt, Popper Ida 2 fnt 30 kr, Árkövy Rikhard 1 fnt, ifj. gróf Zichy István 5 frt, Bloch Janka és Róbert gyűjtése 6 frt 54 kr, Posztóczky Margit (mint egy szini előadás eredményét, melyben Posztóczky Károlynak is része volt) 4 fnt 40 kr, Berzeviczy Gábor 1 fnt.

Ez adományok a »Nemzet« című napi lapban van kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.